

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdu a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **VOP 014, s. r. o.**, se sídlem Předbranská 415, Uherský Brod, zastoupen Mgr. Michalem Sedlářem, advokátem se sídlem Údolní 222/5, Brno, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 31. 5. 2021, č. j. 29 Af 95/2019 – 36, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 9. 2019, č. j. 38527/19/5100-31462-711180, změnil rozhodnutí Finančního úřadu pro Zlínský kraj, Územního pracoviště v Uherském Brodě, ze dne 6. 6. 2016, č. j. 1249668/16/3308/70462-711006, tak, že snížil výši daňového nedoplatku na dani z převodu nemovitostí, který žalobci vznikl z titulu zákonného ručení za závazky prodávajícího, z původní částky 520 717 Kč na částku 485 861 Kč. Žalovaný takto rozhodoval za situace, kdy jeho původní rozhodnutí ze dne 3. 11. 2016, č. j. 48566/16/5100-31462-711180, zrušil krajský soud dle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. rozsudkem ze dne 31. 5. 2019, č. j. 29 Af 3/2017 – 39, a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[2] Žalobce následně podal žalobu proti rozhodnutí žalovaného u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 31. 5. 2021, č. j. 29 Af 95/2019 – 36, zamítl.

[3] Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 107 s. ř. s., který odůvodnil tím, že mu hrozí, že po něm bude nedůvodně vymáhán daňový nedoplatek ve výši 485 861 Kč, což by pro něj znamenalo nepoměrně větší újmu, než jaká může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám.

[4] Žalovaný ve svém vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel návrh odůvodnil pouze obecnými skutečnostmi odpovídajícími dikci zákona, na jejichž základě nelze posoudit, zda mu s ohledem na jeho ekonomickou situaci hrozí reálná a vážná újma, návrh tedy není řádně odůvodněn ani podložen konkrétními skutečnostmi, žalovaný proto navrhl, aby ho Nejvyšší správní soud zamítl.

[5] Podle § 107 s. ř. s. nemá kasační stížnost odkladný účinek. Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat, přitom se užije přiměřeně § 73 odst. 2 s. ř. s., podle kterého lze přiznat odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Nejvyšší správní soud po zhodnocení důvodů uváděných stěžovatelem dospěl k závěru, že podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle § 73 odst. 2 ve spojení s § 107 s. ř. s. nejsou naplněny.

[7] Odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako dočasná procesní ochrana žalobce či stěžovatele jako účastníka řízení před okamžitým výkonem či jinými právními následky pro něj nepříznivého správního, resp. soudního rozhodnutí. Přiznáním odkladného účinku je prolamována právní moc rozhodnutí, na které je třeba hledět jako na zákonné, dokud není případně jako celek zákonným postupem zrušeno. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce vyjádřil v § 73 odst. 2 s. ř. s.

[8] Smyslem institutu odkladného účinku je to, aby ve správním soudnictví ve věcech, v nichž se přezkoumávají pravomocná (a tedy zásadně vykonatelná) rozhodnutí, bylo možné výjimečně docílit, aby po dobu přezkumu napadené rozhodnutí správního orgánu nebo krajského soudu nebylo vykonatelné, resp. nezakládalo jiné právní následky.

[9] Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní; je tedy na něm, aby konkretizoval a doložil (prokázal), jakou konkrétní újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly (viz např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). Stěžovatel zejména musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí a z jakých konkrétních okolností ji vyvozuje. Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická či bagatelní. Stěžovatel musí hrozbu nepoměrně větší újmy jednak dostatečně konkrétně tvrdit, ale především náležitě doložit. Nejvyšší správní soud poukazuje na dispoziční zásadu ovládající celé řízení o kasační stížnosti – kasační soud není povolán k tomu, aby za stěžovatele vlastní vyhledávací činností zjišťoval či dokazoval důvody pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti musí být proto dostatečně individualizovaný a podložený konkrétními důkazy (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 As 65/2011 - 74).

[10] Stěžovatel odůvodnil návrh na přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti pouze tím, že by v případě jeho nepřiznání mohl být po něm vymáhán stanovený daňový

pokračování

nedoplatek. Nezmínil přitom žádné skutečnosti, z nichž by vyplývalo, že by mu v důsledku případného zaplacení nedoplatku vznikla závažná újma.

[11] Skutečnost, že v případě nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalobce nastoupí účinky napadeného rozhodnutí, nemůže sama o sobě odůvodnit přiznání odkladného účinku. Opačný závěr by totiž odporoval smyslu a účelu zákonné úpravy, jak byly výše popsány. Pokud by totiž již samotná skutečnost, že stěžovatel bude muset postupovat v souladu s napadeným rozhodnutím, vedla k přiznání odkladného účinku, musel by Nejvyšší správní soud přiznat odkladný účinek v podstatě každé kasační stížnosti, čímž by popřel povahu odkladného účinku jako mimořádného institutu.

[12] Nejvyšší správní soud tedy po posouzení stěžovatelem tvrzených důvodů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dospěl k závěru, že stěžovatel nedoložil, že by výkon či jiné právní následky rozsudku krajského soudu, případně žalobou napadeného rozhodnutí žalovaného, pro něj představovaly bezprostředně hrozící újmu na jeho právech. Není proto splněna hned první zákonná podmínka pro přiznání odkladného účinku, druhou podmínkou spočívající v tom, že přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem, se tedy již Nejvyšší správní soud pro nadbytečnost nezabýval.

[13] Z výše uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud podle § 107 ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl.

[14] Zamítnutím návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti Nejvyšší správní soud nijak nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé; svou podstatou se jedná o rozhodnutí dočasné povahy, proto z něj nelze dovozovat jakékoli závěry ohledně toho, jak bude meritorně rozhodnuto o samotné kasační stížnosti (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005 - 76, publ. pod č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 11. srpna 2021

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu